

Forhandling

Gade (SF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for redegørelsen og starte med at gå tilbage til den sidste Nordsøkonference, i 1987. Når vi ønskede, at Danmark skulle føre sig stærkt og sagligt frem på den conference, var det, fordi vi mente, at Danmark kunne tillade sig det over for andre lande. Det er selvfølgelig vigtigt, at Danmark selv har gjort en aktiv indsats og er blandt de lande, der gør mest, hvis vi skal tages alvorligt som et af de lande, der vil presse tempoet op, og i det lys bør vi også vurdere resultaterne siden 1987. De er generelt ikke gode.

Målsætningerne i 1987-deklarationerne var i høj grad knyttede til tankegangen om at halvere udledningerne med 50 pct. i perioden 1985-95. Efter gennemlæsning af Miljøministeriets oversigt og også efter talen i dag står det klart for mig, at disse mål ikke ser ud til at blive opfyldt. Der tegner sig et billede af en klub af bedre lande med forskellig vægt: Sverige, Norge, Danmark, Holland og Vesttyskland, og der tegner sig en klar bund med England i spidsen, hvis man kan kalde det det, og Frankrig.

Meget tyder faktisk på, sådan som jeg ser det i dag, at den status, man kan foretage, kan tyde på en fiasko i 1995, hvis man ikke skærper opmærksomheden og skærper kravene. Vi kan jo ikke vente med at konstatere det til 1995, og derfor må der allerede på den kommende conference sættes en ny udvikling i gang. Det, man så må spørge om, er, hvorvidt Danmark kan være et af de lande, der har ret til at sætte sådan en ny dagsorden for en virkelig miljøindsats i Nordsøen. Vi ligger i den bedste ende, men det er da for mig klart, at der også i Danmark er problemer med at opfylde målsætningerne.

Hvis vi kigger på hele havmiljøområdet, er jeg i hvert fald glad for, at ministeren i dag opretholdt 50-pct.s-reduktionskravet for kvælstof, men jeg vil da ikke undlade at sige til ministeren, at efter min vurdering er de initiativer, der er taget i Danmark, ikke af en sådan karakter, at vi kan nå disse 50 pct., men den diskussion kommer vi tilbage til. De 50 pct. er til det samlede vandmiljø, ikke specielt til Nordsøen.

Vi har fået gode karakterer i den undersøgelse, som Greenpeace har lavet af, hvordan landene har levet op til forpligtelserne fra 1987, så vi kan godt tillade os at være aktive og fremad-

rettede og spille en betydelig rolle på konferencen, hvilket vi også er forpligtede til, fordi Danmark skal være vært for den næste Nordsøkonference.

Der er brug for en forbedret indsats på en lang række områder. I flæng skal nævnes det, som ministeren lagde megen vægt på, nemlig at hele næringssaltbegrænsningen skal opprioriteres, og jeg er enig i ministerens betragtninger om, at det EF-direktiv, der foreligger for området, bør gennemføres og ikke udvandes i de kommende forhandlinger. Disse næringssaltbegrænsninger skal også gælde for England. Det er, som om man skal sige det en lang række gange i dag, men det får så være.

Så er der nedbringelsen af forurening fra skibene, hvor der også kunne trænges til opstramninger: hurtigere skridt til yderligere reduktion af olie fra offshoreinstallationer, bedre samarbejde om flyovervågning, fælles forskningsprogrammer, fælles strategier m.m. Men der er tre områder, jeg vil koncentrere mig om, fordi jeg mener, at de er særlig vigtige.

Det ene er, at vi nu skal sætte fokus på begrebet ren teknologi, og at vi skal være det land, der fører kravet frem på Nordsøkonferencen. Det skal indføres som bærende princip i miljøbeskyttelsen som en direkte modsætning til rense- og fortyndefilosofien, som desværre endnu præger mange landes tænkning. Det er også den rigtige videreførelse af forsigtighedsprincippet, og det fører efter min mening naturligt til, at der nu skal opstilles en absolut målsætning inden for en realistisk tidsramme for en fuldstændig eliminering eller fjernelse af udledningerne af miljøfremmede stoffer.

Det er selvfølgelig et vældig radikalt krav, men det er nødvendigt at have en målsætning, som samtidig tvinger landene, beslutningstagerne, til at satse på ren teknologi, som betyder andre stoffer og produktionsmetoder i stedet for miljøfarlige.

Den målsætning skal efter vores opfattelse knyttes til årstallet 2000; det er både et radikalt krav, og det er samtidig inden for en sådan ramme, at det kan lade sig gøre, hvis landene tager sig sammen politisk.

Det andet, jeg vil hæfte mig ved, er spørgsmålet om efterlevelse af aftalerne. Vi kan ikke leve med, at man indgår aftaler på konferencer, men ikke lever op til dem. Vi må altså kort sagt i gang med at diskutere, hvordan vi får aftalerne